

Egyedül vagyunk

2012 október 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

1956 novemberének alighanem a legmegrendít?bb pillanata az volt, amikor a Magyar Szabadságharcos Rádió elhallgatott – miután a világba, a semmibe kiáltotta a végveszélybe kerültek hívójelét: Mentsétek meg lelkeinket. S. O. S. Válasz rá az ágyúdörgés volt innen közelr?l.

A fegyverzajban hangosodik föl igazán, s lesz elviselhetetlenné a bels? csönd – ha a léleké, ha egy nemzeté. Megy le a lépcs?n egy gyerek viharkabátban, húzza a lábát, minél kés?bb érkezzék meg oda, ahol a végs? csönd várja, mögötte a fegyveres merev arccal, feszesen célra tartva a géppisztolyt, a gyerekarc a csosszanó láb elé figyel, de a száj megmozdul, a csöndre csak egy válasz lehetséges, halkan mondani kezdi a Himnuszt. És már mindenki áll és énekel. Egyedül vagyunk, és együtt vagyunk.

Évfordulós ünnep valahol Magyarországon, egy olyan helyen, ahol mindenki ismeri egymást, ahol van még iskola, s?t zeneiskola is, kastély és horgásztó, van szobra a rendszerváltoztató kormányf?nek, s ahol eleven hagyomány az, hogy 1849 áprilisában itt akarták kiszabadítani a falusi magyarok az Olmütz, majd a pesti kivégz?hely felé hurcolt els? magyar miniszterelnököt. Ahol m?ködik vagy egy tucatnyi „civil” szervez?dés, és ahol az egyik legújabb „közéleti” esemény egy népszavazás: legyen-e iskolai egyenköpeny vagy ne? A válaszok kétharmada „igen”, és ennek nagyobbik fele azt az érvet támogatja, hogy „er?síti az összetartozás érzését”.

Ünnepi szónoklatra kaptam meghívást, készültem is rá becsülettel, de ahogy a sok gyereket nézem a pódiumról, felejtem a kötelez? frázisokat és üzeneteket, mert mintha magamat látnám ötvenhat évvel ezel?tt valahol a József körút és az Üll?i út sarkán, ahol ma egy kis bronzfigura emlékezik a „pesti srácokra”, és egy utcával arrébb meg más kis bronzfigurák a Pál utcai fiúkra. Diadal a vereségben, örök dics?ség a mindig megismétl?d? csatavesztésekben – Óh, magyar 20. század…

Iskolás fiúk mint a honszeret? és honvéd? hazafiság metaforái és mementói a századel?r?l és a századközépr?l, ?ket idézzük most egy új századel?n, én nosztalgiázva, ezek a gyerekek meg hittel és kíváncsisággal és buzgalommal, itt a vörösiszappal meggyilkolt Marcal közelében, ahol valaha – egy kicsit több szerencsével – talán még Napóleon seregét is megállíthattuk volna… Legendák és valódiságok együtt az emlékezetben.

Jó így együtt, és azért t?nnek torokszorítóan hitelesnek a „fellép?k”, a forradalom szavaiba és képeibe átt?n? mai gyerekek, mert oly gyanútlanok. Mint Nemecsek és Mansfeld Péter. Nem tudják még azt, hogy együtt is egyedül vagyunk. A grund, ha el is foglaljuk, ha meg is tartjuk, soha nem lesz a miénk. A Corvin köz is legfeljebb csak akkorra, amikor már emléktáblákat fényesít a falakon a kegyelet. Hogy példát adhatunk forradalmas elszántságból és hitvéd? igyekezetb?l, lehetünk ?rláng és pajzs, Európa nem hallja meg soha az S. O. S.-ünket. Persze nem Európa, hanem az a rákos burjánzat, amit Nyugat-Európa, az „európai civilizáció” kinövesztett és egyre vadabbul sarjaszt magából és maga ellen. Meg hozzá mindaz, lüktet? kelésekként, amit a történelem a közvetlen

szomszédságban nem engedett meggyógyítani.

Brüsszel és Bukarest. Fico és Ferlinghetti. Feldúlt örmények és a bugris „liberális jogvéd?k” az endékás Lipcsében. Osztrák mocsok a Rába habjain, osztrák rend?rgyilkos a magyar közúton, és ki tudja, milyen pedigréj? mintha-magyar nemzetgyalázó a bécsi televízióban. És – gyalázatos alantasság ilyenr?l beszélni most az ünnepen – az unió vezéreinek most az a legfontosabb, hogy negyedével növeljék a béreiket, és minket költségvetési ezrelékkel alázzanak napról napra. Ezek (?k) most a címlapképek a Nobel-békedíjukkal. Ahogy 1956-ban a Time-ban a magyar szabadságharcos volt az év embere. Az lett volna? ? lett volna – el?ttem a kép –, ez a Rambóba oltott dél-balkáni haramia? Az évé magáé? Amikor ugyanúgy eladtak, mint valaha Batthyányékat. Együtt és uniszónó a „szabadelv?ek” és a világrend nyugalma érdekében minden eszmét fel- és eladó „konzervatívok”. És sehol egy támogató szó. Sehonnan a hang, amely Trianon után olyan jól-
esett: igazságot Magyarországnak.

Persze az egyedüllét, ha nem pusztulsz bele, lehet termékenyít? állapot. Ezt tanuljuk Mohács óta folyamatosan. Inkább kevesebb, mint több sikerrel. És ebbe az iskolába hív a mai id? is. Ez az örök magyar lecke. Amib?l nem lehet, nem lenne szabad megbukni, mert a bukás mindig elbukás is egyben. Ha kizáródsz a világból, vedd tudomásul a másságodat. Ami onnan nézve idegenség, az a mi tulajdonunk: tulajdonságaink és értékeink. Ha van ezeknek a legeslegújabb magyar esztend?knek hozadékuk, alighanem ez: rákényszerít arra, hogy magunkba nézzünk. Miközben nem adjuk fel protestáló énünket sem. Közhely – próbáltam is elmondani a jánosházi gyerekeknek –, hogyha tudjuk, honnan jöttünk, hogyha tudjuk, „a harcunkat megharcoltuk”, akkor jó esélyünk van rá, hogy megtudjuk, kik is vagyunk. És akkor – talán – még arra is, merre tarthatunk. Persze csak ha együtt vagyunk, ha kivetjük a nem közénk valókat, és ha magunk közé hívunk mindenkit, akit közénk kívánkozónak vélünk.

Alexa Károly - magyarhirlap.hu

Ajánló